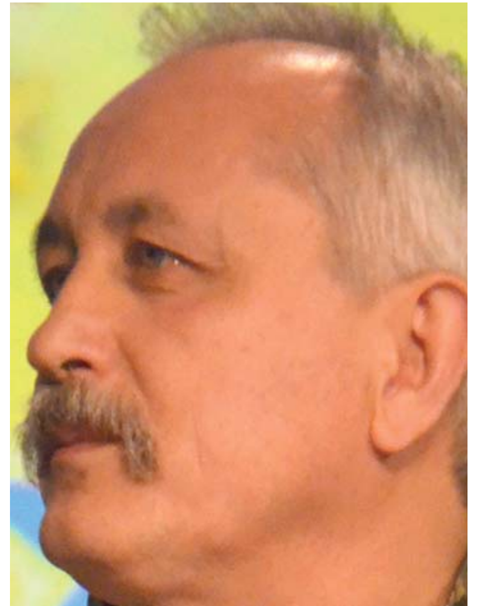
Україна починається з тебе

№ 11 (235) Червень 2015 E–mail: chaspress@ukr.net

Василь Куйбіда:

Сьогодні немає нічого важливішого, ніж оборона нашої держави від зовнішнього агресора

Національні інтереси – понад усе!

Наш народ унікальний, і в цьому світ укотре переконався протягом останніх двох років. Ми стояли пліч–о–пліч на Майдані проти чинної на той час влади, разом боронимо Україну від російської агресії, незважаючи на бездіяльність сьогоднішньої влади, разом шукаємо відповідь на питання: "А що далі? Як виборсатися з кризи, що охопила нашу державу?" Народний Рух України, на своєму З'їзді, який нещодавно відбувся, дав відповідь на це питання, схваливши Концепцію українських національних інтересів!

Під Національними інтересами України ми розуміємо усвідомлені потреби української нації, що виникають у результаті цивілізаційного поступу українського суспільства, який визначається геостратегічними, геополітичними, геоекономічними та геодуховними умовами розвитку держави в конкретну історичну епоху.

Політики і державні діячі України часто послуговуються цим словосполученням. Так, поняття "національні інтереси" використовується більш ніж у 700 законах України, 500 указах Президента України, 200 постановах Верховної Ради України, а також ухвалах і рішеннях судів та документації виконавчих органів України. Але в жодному державному акті не має чітко сформульованих національних інтересів нашої держави.

Не має їх переліку ні в Законі України "Про основи національної безпеки України"(є 10 пріоритетів національних інтересів), ні в затвердженій щойно Указом Президента України "Стратегії національної безпеки України".

Василь Куйбіда,
шеф–редактор
"Часу Руху".

читайте на сторінці 4

Рух ініціює самооборону

Перемога у війні з підступним ворогом залежить не тільки від дій влади, але й суспільства, від його самоорганізації

«Одним з механізмів самоорганізації громадянського суспільства в Україні можуть стати територіальні центри громадянської оборони, завданням яких є організація громадян України на захист суверенітету й територіальної цілісності України, контроль за дотриманням правопорядку на території населених пунктів. Маємо створити запобіжник як агресору, так і його п'ятій колоні в Україні», – заявили рухівці на недавньому з'їзді партії.

Наразі рухівці активно допомагають воїнам АТО, організовують військові вишколи для молоді та безпосередньо боронять країну на полі бою.

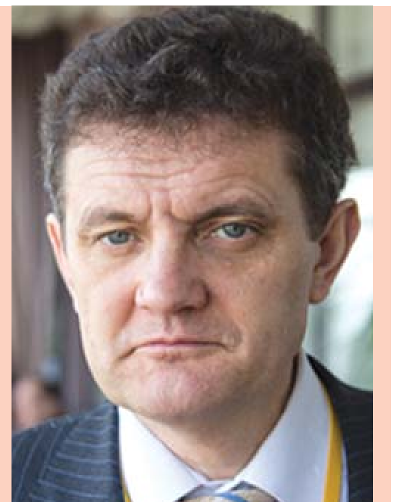
читайте на сторінці 6–7

Ким був для нас воїн Василь Кіндрацький

читайте на сторінці 6

Юрій Ганущак:

Великих проблем у проведенні місцевої реформи я не бачу. Всі лідери, які проводили цю реформу в інших країнах, в один голос кажуть, що це була чи не єдина успішна реформа, і назад уже ніхто не повертав.

читайте на сторінці 5

Газету «Час Руху» можна передплатити на 2015 рік у кожному відділенні «Укрпошти». Індекс: 91216. Ціна на місяць 2 грн. 47 коп.

Країна

КОЛИ ЗАКІНЧИТЬСЯ ВІЙНА В УКРАЇНІ?

Мене дуже дивують колеги-експерти, які говорять про те, що всі стомилися від війни і тому її потрібно завершувати. Думаєте, люди не були стомленими війною в 1942-му? У 1943-му? У 1944-му? Війни не закінчуються тоді, коли від них стомлюються. Війни закінчуються лише тоді, коли виникає новий світ, який має позитивні перспективи для більшості учасників війни.

Закінчення війни на Сході України

Чому досі не працюють "мінські угоди"? Бо вони описують лише формальні умови припинення війни. Мінські угоди не описують перспективи на період після війни – для України, для "ДНР" і "ЛНР", для Росії.

Головна передумова сьогоднішньої "призупинки" війни – закриття проекту "Новоросія" в його повному вигляді через потужний опір України. Але частина цього проекту – "ДНР" і "ЛНР" – існує як умова можливого відновлення цього проекту в найближчому майбутньому. Ця небезпека тепер існуватиме для України постійно.

Війна на Сході України може припинитися лише тоді, коли будуть публічно й експертним чином опрацьовані різні основні сценарії існування "ДНР" та "ЛНР". Інакше кажучи, хочете миру – детально опишіть його варіанти. Допоки такі сценарії не прописані й публічно не заявлені Президентом України, доти мир настати не може.

Основних сценаріїв два: 1) Автономізація "ДНР" і "ЛНР" у складі України; 2) Визнання Україною окупації "ДНР" і "ЛНР" Росією та повна їх ізоляція.

Автономізація "ДНР" і "ЛНР" за сценарієм самих цих утворень описується принципом – "Україна за все платить, а самі "ДНР" і "ЛНР" роблять, що хочуть".

Окупація Росією "ДНР" і "ЛНР" за сценарієм України описується принципом – "Росія за все платить, а Україна здійснює їх жорстку ізоляцію".

Проблема вибору між цими сценаріями пов'язана з тим, що тут не може бути жодного компромісу.

Якщо українська влада думає, що вона зможе погодитися на автономізацію "ЛНР" і "ДНР" за будь-яким сценарієм, розробленим у Росії, то вона помиляється. Зрештою, цього не дасть зробити українська громада. Якщо навіть якісь аспекти будуть протягнуті в мирні угоди таємно, рано чи пізно це стане відомо українській громаді, і тоді українська влада дуже пошкодує про це.

Автономізація – це так чи інакше є дійсним відділенням "ДНР" і "ЛНР" від України. Вони лише формально будуть належати Україні, а в дійсності вся їхня промисловість, увесь інформаційний простір буде російським. Оскільки холодна війна України з Росією продовжуватиметься ще доволі довго, то ми отримаємо ситуацію, коли з автономією "ДНР" і "ЛНР", що нібито всередині України, у самої України буде холодна війна. Автономія, з якою в державі холодна війна, нежиттєздатна у тривалій перспективі.

Отже, головні умови "автономізації "ДНР" і "ЛНР": 1) їх повна демілітаризація, за якої вся російська військова техніка є трофеями України; 2) Росія сплачує репарації за відновлення "ДНР" і "ЛНР" і повертає все вкрадене з їх території обладнання; 3) усі російські громадяни повертаються на територію Росії; 4) жодних амністій не може бути тим, хто здійснював обстріли, арешти, крадіжки, розбої щодо мирного населення під камерами російських ЗМІ (архів сюжетів російських ЗМІ про "ДНР" і "ЛНР" – це набір кримінальних справ); 5) автономія не поширюється на інформаційний простір, контроль державного кордону, закони щодо армії, поліції, служби безпеки; 6) "ДНР" і "ЛНР" виконують всі закони України стратегічного характеру – призупинення військово-технічного співробітництва з Росією, економічні санкції щодо Росії тощо; 7) усі податки сплачуються в держбюджет так само, як і будь-який інший регіон України; 8) жодних "вільних економічних зон", жодних особливих умов для ведення бізнесу на території "ДНР" і "ЛНР" упродовж наступних 20 років; 9) будь-які сепаратистські прояви жорстко придушуються; 10) автономія є винятково культурною і не поширюється на аспекти державної політики стратегічного характеру; 11) держава Україна залишає за собою право на публічну цензуру російськомовних продуктів, що потраплятимуть на територію "ДНР" і "ЛНР".

Якщо ці утворення погодяться на такі умови, тоді для України сценарій автономізації має сенс. Якщо хоча б у чомусь захочуть компромісу, тоді потрібно обирати сценарій російської окупації.

Зверніть увагу, що окупація Росією "ДНР" і "ЛНР" проголошується Україною, а не Росією. Оскільки Росія досі грає в гру – "в Україні іде громадянська війна, а Росія тут ні при чому", потрібно Росії цю гру поламати.

Сценарій російської окупації має бути жорстким: 1) повна економічна блокада й політична ізоляція від України; 2) припинення поставок електроенергії, води, продовольчих та промислових товарів з України; 3) повна зупинка виплат пенсій і бюджетних зарплат Україною мешканцям цих територій; 4) повний розрив зв'язків українського бізнесу з бізнесом "ДНР" і "ЛНР", за порушення цієї умови українськими бізнесменами – арешт рахунків, анулювання ліцензій аж до повного закриття бізнесу, тощо; 5) настільки жорсткі бар'єри перетину кордону між Україною та "ДНР" і "ЛНР", щоб краще було їхати туди через Росію; 6) за корупцію й контрабанду на кордоні з боку українських військових та чиновників жорстка й невідворотна відповідальність – карати, як за зраду Батьківщині; 7) побудова декількох ешелонів оборони між Україною та "ДНР" і "ЛНР"; 8) дуже жорстка й надлишкова відповідь України на будь-які обстріли наших військових чи нашої території, аж до появи нежитлової смуги вздовж кордону; 9) заклик до світу про вжиття санкцій щодо території "ДНР" і "ЛНР" симетричних санкціям щодо Криму.

Кожен з цих сценаріїв має вади, які походять з відсутності визнання принципу – "хто контролює територію, той її повністю й забезпечує". Усілякі спроби компромісу й відхилення від цього принципу будуть дуже проблемні для України.

Війна на Сході України в контексті світової війни

Водночас закінчення війни на Сході України не означатиме закінчення війни України з Росією, тому що це не війна двох країн, це війна двох різних бачень розвитку людства – архаїчного й інноваційного.

Архаїчне бачення світу пов'язане зі збереженням олігархічних держав, споживацьких суспільств, фундаменталізованих релігій, концентрації уваги на власній вищості, непогрішності й пихатості, з підданством замість громадянства й шельмуванням інакомислячих, з контрреволюційними війнами й масовим зомбуванням населення.

Інноваційне бачення світу пов'язане з революціями, зі знищенням олігархічних держав на користь неспоживацьких самодостатніх громад, появою рівноправних релігій, що здатні до реформування, концентрації уваги на толерантності, вільній комунікації, громадянській свободі й відповідальності перед суспільством.

Архаїка не терпить інновацій і намагається їх знищити. А інноваційність не здатна на компроміс з архаїчністю.

Війна між Україною і Росією – це початок світової війни.

Війна – це соціалізація нового світу, де люди – лише засіб.

Війна з точки зору окремої людини чи навіть цілої людської спільноти виглядає як інвектива – "почни жити в новому світі або помри".

Нові світи починаються завжди негуманно. Лише по мірі того, як вони обживаються людьми, світи гуманізуються.

Світова війна може закінчитися лише після появи уявлень про Новий Світ, які захоплять уяву значної частини цього світу

Поки що з'являються лише окремі елементи нового світу у вигляді нового змісту відносин між Україною та Росією.

Єдиною справжньою умовою припинення війни є поява бачення світу, який може бути після її завершення. Чим швидше такі уявлення появляться й будуть розповсюджені, тим швидше закінчиться війна.

Саме тому в інтелектуальному плані лише той, хто створює уявлення про Новий Світ, наближує закінчення війни.

Решта, на якому боці вони б не опинилися, якщо вони тримаються за довоєнні уявлення, лише слугують продовженню війни.

Не можна закінчити війну, допоки нема бачення світу після війни.

Сергій Дацюк, філософ.

Світ

G7 очікує «повноцінної реалізації Росією мінських угод»

Заяви лідерів країн "Великої сімки", а також підсумкова декларація її учасників значною мірою були присвячені Україні. Але, кажуть оглядачі, заяви, які пролунали від світових лідерів на тій зустрічі, залишають подвійне враження

Перший розділ міжнародної частини підсумкової декларації присвячено тому, як "вирішити конфлікт в Україні".

У ньому лідери країн G7 "підтверджують засудження незаконної анексії Кримського півострову Російською Федерацією і політику невизнання цієї анексії". Також підтверджується підтримка дипломатичного вирішення конфлікту на Сході.

Світові лідери передбачають можливість скасування санкцій, якщо Росія повністю виконає Мінські угоди. Але також наголошують, що "готові вдатися до додаткових обмежувальних заходів з метою підвищення ціни, яку може заплатити Росія, якщо цього вимагатимуть її дії".

"Ми очікуємо, що Росія зупинить транскордонну підтримку сепаратистських сил і використає свій значний вплив на сепаратистів для виконання мінських зобов'язань у повному обсязі", – йдеться у підсумковій декларації.

Заяви лідерів

Перед початком саміту президент США Барак Обама зустрівся з британським прем'єром Девідом Кемероном.

Під час цієї зустрічі він заявив, що на саміті G7 йтиметься про "важливість підтримання режиму санкцій для подальшого тиску на Росію та сепаратистів для повноцінної реалізації ними мінських угод".

З іншого боку, він укотре підтвердив свою позицію про дипломатичний шлях вирішення конфлікту.

Кемерон, своєю чергою, наголосив на важливості того, щоб Європа зберігала єдність у питанні застосування санкцій проти Росії попри ті збитки, що їх зазнають окремі країни Євросоюзу.

Наприкінці саміту G7 президент США вже говорив про те, що президенту Росії "доведеться зробити вибір: або ж він і надалі руйнує економіку країни і продовжує курс на ізоляцію Росії через хибне бажання відтворити славу Радянського Союзу, або ж визнає, що велич Росії не залежить від порушення територіальної цілісності інших країн".

Ангела Меркель, лідер країни-"локомотиву" ЄС, у перший день саміту заявила, що у відносинах між Заходом і Росією "є бар'єр", який буде нелегко здолати. "Зараз є бар'єр, і я не бачу, що він може бути подоланий", – заявила канцлер Німеччини в інтерв'ю телеканалу ARD. Меркель також сказала, що зараз у "сімці" вважають повернення Росії до цього клубу неможливим.

Водночас канцлер додала, що західні країни будуть і надалі "вважати Росію партнером у різних питаннях", наприклад, коли мова про ядерну програму Ірану чи війну в Сирії.

На прес-конференції за підсумками саміту Меркель заявила, що в разі необхідності санкції проти Росії можуть посилити. Проте, за словами канцлера Німеччини, "ми хочемо зробити все можливе для того, щоб просувати політичне вирішення конфлікту, яке було погоджене в Мінську".

Неоднозначні сигнали

Колишній міністр закордонних справ України Володимир Огризко каже, що з Баварії, де відбувався саміт G7, надійшли неоднозначні сигнали.

З одного боку, каже Огризко, йдеться про те, що Росія з її нинішньою політикою не може бути членом клубу цивілізованих країн, що про зняття санкцій проти Росії наразі не йдеться, що Захід має зберігати єдність у ставленні до Росії.

З іншого боку, і надалі йдеться про те, що Захід не допоможе Україні зброєю, що Росію треба залучати до вирішення проблем поза межами України, і що всі можуть повернутися до формату G8, якщо Росія змінить свою поведінку.

"Лідери країн Великої сімки досі перебувають у процесі переосмислення ролі Російської Федерації у світі. І цей процес іде доволі довго і суперечливо", – каже Володимир Огризко.

Що робити Україні?

Сигнали, що пролунали із саміту G7 у Баварії, на думку Володимира Огризка, для Києва означають, що Україна має і надалі зміцнювати свою армію, докладати більше зусиль для створення "антипутінської" коаліції на Заході, а також "припинити розмови про теоретичне НАТО", а поставити перед західними партнерами питання руба – якомога швидше отримати План дій членства у НАТО і почати реальну підготовку до вступу в альянс.

"Порятунок потопаючих – справа самих потопаючих", – вважає український дипломат.

Анастасія Зануда, ВВС Україна.

Atlantic Council: Росія воює з Україною

У відкритих джерелах є незліченна кількість доказів російського військового втручання на Донбасі

За висновками звіту Вашингтонського аналітичного центру Atlantic Council, докази участі Росії у військових діях на сході України є незліченними та незаперечними, починаючи від надання сепаратистам зброї, закінчуючи обстрілами українських позицій з російської території. Один із авторів звіту висловив "Радіо Свобода" сподівання, що міжнародна спільнота візьме цей документ до уваги, перш ніж подібне може статися щодо інших держав.

Американський аналітичний центр Atlantic Council оприлюднив доповідь про "військову російську інтервенцію" на сході України, доходячи висновку, що президент Володимир Путін утягнув свою країну у війну та збрехав про це своєму народові. Звіт оприлюднили під назвою "Схованка у всіх на очах: Війна Путіна в Україні".

На думку авторів звіту, незважаючи на відкидання всіх звинувачень російським лідером, документ є черговим доказом причетності Росії до конфлікту між українською владою та сепаратистами, під час якого загинуло вже більше ніж 6100 людей.

Необхідні для написання звіту докази п'ятеро авторів шукали у відкритих джерелах, наприклад, на відео чи фото у соціальних мережах або на сателітних зображеннях.

"Ви б навряд чи натрапили на це у повсякденному житті, але якщо ви будете шукати, то знайдете доволі легко. Це речі, які оприлюднюють у соціальних мережах різноманітні люди, чи то російські солдати, чи ж українські громадяни, чи будь-хто, хто просто знімає цікавий військовий конвой", — розповів "Радіо Свобода" один із авторів доповіді, британець Еліот Хіґґінс.

Доповідь Atlantic Council зібрала докази різноманітної російської допомоги сепаратистам на Сході України, починаючи від надання їм зброї, закінчуючи артилерійськими обстрілами української території з території Росії.

Широке розмаїття транспорту та зброї

Докази того, що Росія надає сепаратистам військову техніку можна легко знайти в інтернеті, констатують автори звіту.

Одним із прикладів є російська БМП-2 з написом "Лавина" на ній. На відео, оприлюдненому в YouTube, видно, що ця БМП-2 пересувається у колоні через російський хутір Стара Станиця у серпні 2014 року. Але вже у лютому 2015-го та сама БМП-2 відзнята вже в українському Вуглегірську на Донеччині. Керують нею сепаратисти. Заявляти, що це є одна й та сама машина можна не лише за написом, але й за її характерними пошкодженнями, наголошують автори звіту. Серед іншого, вони доводять те, що Росія передала сепаратистам таку техніку, як танк Т-72В3, систему ППО "Панцир-С1", КамАЗ-43269 "Дозор" і КамАЗ-5350 "Град-К". А українське військо не використовує такої техніки.

Спеціально побудовані табори

У документі також ідеться про те, що Росія почала будувати військові табори на кордоні з Україною лише за декілька днів до анексії Криму. Ще декілька було побудовано невдовзі після початку військових дій на Донбасі.

"Декілька російських навчальних таборів, розміщених уздовж українського кордону, є стартовими точками російської війни в Україні. Їх можуть бачити ті, хто має доступ до Google Earth або Google Maps. Ці бази є точками збору для російської військової техніки, яку перевозять в Україну, і яка незабаром приєднується до арсеналу сепаратистів. Там також збираються солдати, мобілізовані з усіх кінців держави, щоб проникнути в Україну", — написано в документі.

«Вантаж-200»

Докази того, що на Донбасі воюють не лише російські "волонтери", як заявляє Кремль, а й солдати регулярної армії Росії, можна зібрати у російській або західній пресі, йдеться у звіті.

"Журналісти виявили тривожні подробиці про регулярних російських солдатів, які загинули або отримали серйозні травми в Україні. Їхні дослідження складаються не лише з свідчень очевидців і фотографій російських солдатів в Україні, але й інтерв'ю з горем вбитими батьками, чиї сини загинули, захищаючи так званих "місцевих сепаратистів" на Сході України", — мовиться у доповіді Atlantic Council.

Документ наводить факти загибелі в Україні, зокрема, низки солдатів 76-ї повітряної штурмової дивізії Пскова та 11 членів 18-ї мотострілецької бригади. "Секретність російського уряду свідчить про важливість приховати правду щодо людських втрат через участь Кремля (у боях — ред.) на сході України від російських громадян", — пишуть вони.

Автори доповіді сподіваються, що світова спільнота візьме до уваги їхнє дослідження для того, щоб, зокрема, ухвалювати відповідні рішення — наприклад, розширити, а не скоротити санкції, та сформулювати стратегію для стримування агресивних дій Росії.

"(Росія на Донбасі — ред.) бере активну участь. Міжнародна спільнота має це розуміти. Вони мають почати вживати заходів проти цього, адже це почне відбуватися в інших країнах, якщо ми не вживатимемо проти цього заходів", — сказав Хіґґінс.

Тим часом Росія продовжує запевняти, що жодні її військові і техніка не задіяні у конфлікті на Донбасі, який Кремль продовжує називати "громадянською війною".

Анна Шаманська.

час-репортер

Більшість населення країн НАТО за вступ України до Альянсу

За даними опитування центру PewResearch Center, переважна більшість громадян країн-членів НАТО також підтримує виділення економічної допомоги для Києва.

За даними опитування, проведеного науково-дослідним центром Pew Research Center, більшість населення країн-членів НАТО висловлюється за членство України в Північноатлантичному альянсі. Результати дослідження оприлюднив у середу, 10 червня, сайт дослідницького центру. Згідно з цією інформацією, у середньому 57 відсотків опитаних респондентів країн-членів НАТО виступають за членство України в Альянсі. Серед самих українців ідею вступу країни до згаданого військово-політичного блоку підтримують дещо менше громадян, а саме 53 відсотки опитаних.

Натомість у США за вступ України до НАТО висловилися 62 відсотки респондентів. Ще більший відгук ця ідея знайшла в Канаді: тут 65 відсотків опитаних підтримують вступ України до Альянсу. В Європі найактивнішими прибічниками членства України в НАТО виявилися поляки: 59 відсотків "за". Дещо меншою кількість прихильників українського членства в НАТО виявилася в Іспанії та Великобританії – по 57 відсотків. Найбільш несхвально до ідеї приєднання України до згаданого військово-політичного блоку поставилися в Німеччині та Італії – 36 та 35 відсотків прихильників відповідно. Майже дві третини опитаних підтримують економічну допомогу Києву. За даними центру, опитування охопило 11116 респондентів 11 країн-членів НАТО і проводилося з 6 по 15 травня поточного року.

ЄС позбавив Росію статусу "стратегічного партнера"

Європейський парламент уважає, що Російська Федерація більше не може розглядатися країнами ЄС як стратегічний партнер.

Як передає кореспондент УНІАН, про це йдеться у доповіді щодо відносин ЄС з Росією, підготовленій депутатом Габріеліусом Ландсбергісом, і затвердженій під час пленарного засідання Європарламенту у Страсбурзі.

"(ЄП) наголошує, що через дії у Криму й у Східній Україні Росія більше не може розглядатися як "стратегічний партнер"; вказує, що стратегічне партнерство повинне базуватися на взаємній довірі і повазі до міжнародного права, заснованого на демократії, а також на державному суверенітеті та свободі вибору державою внутрішнього конституційного порядку та напрямку зовнішньої політики, територіальній цілісності держави, а також на повазі до верховенства права, прав людини та принципів міжнародної дипломатії і торгівлі", – йдеться у доповіді.

Європарламент зазначає, що пряма та непряма участь Росії у збройному конфлікті в Україні та незаконна анексія Криму разом з порушенням територіальної цілісності Грузії, економічним тиском і політичною дестабілізацією ситуації у своїх європейських сусідів є навмисним порушенням демократичних принципів і фундаментальних цінностей та міжнародного права.

"У цьому контексті ЄС не може розглядати повернення до "справ, як завжди" і не має іншого вибору, як провести критичну переоцінку своїх відносин з Росією, яка включає в себе розробку у стислі терміни плану "м'якої сили", щоб протистояти агресивній політиці, яку проводить Росія, і комплексного плану щодо майбутніх відносин з цією країною і зі східними партнерами Європи", – наголошує Європарламент.

Євродепутати також переконані, що врегулювати конфлікт на сході України можна лише політичним шляхом.

Разом з тим вони висловили глибоку стурбованість тим, що Росія "відкрито позиціонує себе і діє як така, що кидає виклик міжнародній демократичній спільноті та її порядку, прагнучи перекроїти силою кордони у Європі".

Рухівська нагорода солдатові

Політична рада Народного Руху України на відзначення особистого внеску у відродження України, нагородила вищою відзнакою «За заслуги перед українським народом» І ступеня учасника АТО, солдата ремонтного батальйону 30-ї бригади, жителя села Нова Гребля, рухівця Бородянського районного осередку Київської обласної організації НРУ Сергія Сабадаша. Нагороду вручив лідер НРУ Василь Куйбіда. Він побажав Сергієві здоров'я, витримки, наснаги у нелегкій боротьбі за незалежність України, а також головного - повернутися з війни живим. Голова Київського обласного Руху Микола Діденко вручив бійцю грошову премію, зазначивши, що наш святий обов'язок підтримувати не тільки хлопців в зоні АТО, а й їхні родини. На нагородженні також були присутні дружина Сергія членкиня Руху Алла Сабадаш та 6-річний син Роман. Після нагородження присутні сфотографувались на згадку.

Юрій Власенко

Фастівські рухівці готуються до місцевих виборів

Подією місяця для фастівчан стала поява в місті намету з атрибутами Руху. В умовному політичному затишші ця акція місцевих рухівців підняла інтерес до подій, що скоро мають відбутися – вибори до місцевих органів влади. Рух іде на вибори, щоб перемагати. Так зверталися до майбутніх виборців очільники фастівського Руху. І роздавали при цьому новий випуск газети "Час Руху". За час, коли стояв намет, було роздано біля тисячі примірників газети. Та не тільки це спонукало мешканців міста підходити до агітаційного пункту.

Водночас із розповсюдженням "Часу Руху" проходив збір благодійних коштів на потреби АТО, зокрема бійцю з Фастова за позивним "Оберіг", який нині несе бойову вахту на Донбасі. Наш земляк, член Народного Руху, та ще 15 фастівчан боронять Україну від сепаратистів у складі батальйону "Київська Русь". Сам боєць у цей час перебував у короткочасній відпустці в Фастові. Тож як було йому приємно і піднесено стояти біля своєї партійної палатки, де його зустрічали, віталися з ним не лише однопартійці, а і жителі Фастова.

Всі зібрані кошти були передані захиснику-рухівцю на придбання військової амуніції. "Щоб міцно стискала рука рухівця автомат у боротьбі з москалями",– наголошувалася у листівці – звернення.

Фастів рух-прес.

Національні інтереси - понад усе!

Тільки правда допоможе Україні змінитись, піти новим європейським шляхом та покінчити із радянським корумпованим минулим

Нашим стратегічним завданням є
РУХ ЗА ПРАВДУ:
* за правду в економіці!
* за правду в армії!
* за правду у владі!
* за правду в Україні!

А як же в інших державах світу?

Національні інтереси Сполучених Штатів Америки визначаються Стратегією національної безпеки, підписаною Президентом цієї держави. У ній зазначено, що незмінними і взаємопов'язаними національними інтересами США є:

◆ **Безпека:**
безпека Сполучених Штатів, їх громадян, союзників і партнерів США;

◆ **Процвітання:**
сильна, інноваційна та зростаюча економіка США у відкритій міжнародній економічній системі, яка сприяє можливостям і процвітанню;

◆ **Цінності:**
Повага до загальнолюдських цінностей у нашій країні (тобто США) і в усьому світі;

◆ **Міжнародний порядок:**
міжнародний порядок, висунутий керівництвом США, що сприяє миру, безпеці і можливостям, шляхом зміцнення співробітництва для вирішення глобальних проблем.

Національні інтереси Великобританії: "Безпека, процвітання і свобода — взаємопов'язані, взаємно доповнюють один одного і складають національний інтерес".

А які ж національні інтереси України?

Проаналізувавши історичні етапи становлення державності української нації, а також законодавство незалежної України та інших країн світу на кожному континенті, ми, враховуючи те, що жодна держава у світі не виходила із кризи тільки завдяки економічним чинникам, сформулювали три основні національні інтереси України як незалежної держави:

1) Гідність — цінності та права українського народу, що забезпечують розвиток суспільства та справедливість.

Гідність як національний інтерес включає такі пріоритетні задачі, як:

— подолання корупції;

— становлення верховенства права і справедливих судів;

— проведення ефективної люстрації, розвиток громадянського суспільства.

2) Міць — утвердження сильної, правової, соціальної, самодостатньої, вільної, демократичної України у світі; забезпечення територіальної цілісності та безпеки держави, її громадян, їх майна та цінностей; забезпечення внутрішнього порядку, ефективного управління та безперервного розвитку.

Міць Української держави у:

— надійному захисті національної безпеки України;

— соціальному розвитку і економічному зростанні;

— позитивному міжнародному іміджі та ефективному позиціюванні України в світі;

— конкурентоспроможності України, її міст і регіонів.

3) Добробут — якість життя людини, що включає задоволення її духовних, культурних і матеріальних потреб.

Щоб забезпечити добробут українського населення, нам потрібно, перш за все, забезпечити:

— робочі місця та гідні заробітні плати;

— якісний соціальний захист (медицина, пенсії, освіта) населення;

— комфортне середовище життя та умов праці громадян;

— ріст позитивного самосприйняття та "індексу щастя" населення.

Отже, гідність, міць і добробут — це сьогоднішні ключові цінності та цілі українського народу.

Це ПРАВДА нашого народу, ПРАВДА — якої не вистачає Україні!

Правда про те, що насправді відбувається сьогодні на Сході України!

Правда про тарифи, які завищені у 6-8 разів та покладені на плечі населення, яке збідніло у 3 рази порівняно з минулими роками, до падіння нашої національної валюти.

Правда про корупцію у владі, про свавілля олігархів та вибіркову люстрацію.

Правда про реформи, яких чекають сьогодні від влади і без яких не зробити Україну цивілізованою європейською державою. Тільки правда допоможе сьогодні Україні змінитись, піти новим європейським шляхом та покінчити із радянським корумпованим минулим .

Ми розробили також стратегію реалізації національних інтересів в Україні, яка складається із трьох кроків.

На першому кроці ми актуалізуємо українські національні інтереси у суспільстві через їх загальне обговорення. Це обговорення має консолідувати українську націю і закласти основи співпраці між нею і державою.

На другому кроці Концепція національних інтересів України має бути затверджена законодавчим актом.

На третьому кроці ми маємо спільно працювати над досягненням поставлених національних цілей, причому мусимо працювати всі разом: і влада, і опозиція, держава і суспільство.

Нашим стратегічним завданням на сьогоднішній день є РУХ ЗА ПРАВДУ:

* за правду в економіці!
* за правду в армії!
* за правду у владі!
* за правду в Україні!

Маємо стати на захисті наших національних інтересів, на захисті гідності, на захисті правди, на захисті України!

Василь Куйбіда,
шеф-редактор
"Часу Руху".

Гідність

як національний інтерес включає такі пріоритетні задачі:

– подолання корупції,
– становлення верховенства права і справедливих судів;
– проведення ефективної люстрації, розвиток громадянського суспільства.

Міць

Української держави у:

– надійному захисті національної безпеки України;
– соціальному розвитку і економічному зростанні;
– позитивному міжнародному іміджі та ефективному позиціюванні України в світі;
– конкурентоспро можності міст і регіонів України.

Добробут

– робочі місця та гідні заробітні плати;
– якісний соціальний захист (медицина, пенсії, освіта) населення;
– комфортне середовище життя та умов праці громадян;
– ріст позитивного самосприйняття та «індексу щастя» населення.

Після Майдану гідності та досить тривалого, як на реалії революції, перебування при владі неначе нових людей, усе більш помітною стає напруга у суспільстві, яке очікує змін.

Стагнація культурних стратегій в Україні

Причому суспільство не очікує змін, а здійснює їх — в тому і через різного роду волонтерський рух, який охоплює величезний спектр суспільних активностей від допомоги армії до формування стратегем культурної політики країни.

На це інерційний державний апарат, попри зміну людей, реагує або мляво, або й насторожено. Ба більше, інколи він абсолютно точно відтворює не те що стратегії часів Януковича, але й СССР. Що не роби — виходить або КПСС, або автомат Калашнікова.

Очевидно, справа не в людях. Навіть найбільш патріотичні особи, попадаючи в механізм, створений ще при СССР, починають діяти за логікою КПСС. І що ще гірше — пробують укладати національні українські стратегії у прокрустове ложе совєтського тоталітаризму...бо що таке культура — так, дурничка, предмет міжпартійного договорняка правлячої коаліції...

Ці міркування є вступними. Про все — від допомоги війську до медицини говорити немає сенсу. Хоча методологічною причиною пробуксовування реформ у всіх без винятку царинах суспільного життя є одне і те ж — самовідтворення совєтських логістичних схем.

Я б хотів поговорити про проблеми в царині культури.

...

І досі ні до кого не дійшло, що те, що чиниться на Донбасі, має причиною не стільки злі помисли Путіна, скільки відсутність української перш за все культурної ідентифікації значної частини населення Донбасу. Причому інколи не залежить від етнічного походження чи мови — нещодавно ліквідований лідер одного з бандформувань Мозговий був з крові і кості українець та ще й мовою виспівував неабияк. А от щодо ідентифікації — то "конечно русский".

А у нас знову культура вторинна — вона знову є цариною, де можна "економити". Під час Другої світової війни Вінстону Черчілю пропонували "зекономити" на культурі, закрити Британський музей — на це він відповів "Тоді за що ми воюємо?". У нас всі 23 роки незалежності "економлять". А потім платять кров'ю. І сьогоднішня влада, на жаль, не виняток.

Отож, совєтчина відтворюється і сьогодні. І це головна причина стагнації культурних стратегій у вкотре post-майданній Україні.

...

То що ж робити, коли зміна людей на керівних посадах нічого не змінює? Напевно, докорінно змінювати стосунки культуро творчих середовищ та держави. А якими вони бувають?

Є три види регуляцій культуротворчих активностей у різного типу державах.

У державах з глибокою демократичною традицією, великим соціальним капіталом довіри та солідарності, яка спрямовується на розвиток культури, достатньо діючого (справді діючого, а не імітативного) законодавства та мережі громадських, акціонерних і приватних інституцій.

Громадські інституції і приватні спонсори фінансово підтримують інституції культури. Акціонерні товариства часто і є тими інституціями культури. Приватні інституції культури створюють культурний продукт і продають його на ринку.

...

У країнах, які мають за собою глибоку державницьку традицію, яка сягає абсолютиських монархій, як от Франція, ситуація дещо інша. Абсолютний монарх регулював культурні стратегії — варто згадати хоча б короля-сонце Людовіка XIV. Він задавав тон не лише у моді, театрі, музиці, живописі чи архітектурі, а буквально у всьому, що стосувалося культури — до найменших дрібниць. З часом короля-сонце замінив не менш деспотичний король — ринок. У країнах, де культурний продукт є однщою з головних експортних позицій, як у Франції, Іспанії чи Італії, міністерство культури дуже важливе. Воно зосереджує свою увагу не стільки на формуванні культурних націєтворчих стратегій, скільки на підтримці, виробництві і, що головне, експорті культурного продукту.

...

А є країни тоталітарні, які використовують культуру для "формування" ментальності, політичних поглядів як своїх громадян (Третій Райх, Північна Корея), так і громадян іноземних (сучасна Росія Путіна, яка, прикриваючись Петром Чайковським та Валєрієм Ґерґієвим, пробує втягнути весь світ у третю світову війну).

У таких авторитарних країнах культура є інструментом, широко використовується у пропаганді і навіть політичній маніпуляції (ну як країну Достоєвського/Чехова чи Гете/Шиллера можна вважати варварською).

Міністерство культури СССР (а також національних "республік") були саме такими пропагандистськими машинами, які обслуговували комуністичний режим.

...

А що ж Україна? Україна успадкувала від УССР клієнтистське Міністерство культури. Це був і є розподільник, який ділить ресурси між інституціями культури. А де щось ділиться, там і уділяється. Там і усушка, утруска, фаворитизм, утискання неугодних, політичне маніпулювання — одним словом — корупція.

...

І ніхто на тогочасному владному олімпі навіть не задавав собі запитання — а чи маємо ми "формувати" чи "сприяти" формуванню культурних практик у незалежній Україні? І взялися "формувати" так само, як в УССР — благо, що інструмент — Міністерство культури — збереглося неначе не минуло й півтора десятиліття, як СССР упокоївся. Зберігся цей інструмент і досі.

Тарас Возняк.

У парламенті зареєстрували законопроект про місцеві вибори

Експерти АМУ зазначають, що прийняття Закону забезпечить проведення місцевих виборів за виборчими системами, кожна з яких найкраще відповідає відповідному до неї рівню місцевого самоврядування. Законопроект пропонує проводити вибори депутатів сільських, селищних, міських (з населенням до 300 тис) рад за мажоритарною виборчою системою відносної більшості в одномандатних виборчих округах. Ця система забезпечує найкращий зв'язок обраних депутатів з виборцями та виборчими округами. Також рекомендується проводити пропорційні вибори депутатів міських (з населенням понад 300 тис.) рад за відкритими виборчими списками, що дає можливість виборцям більше впливати на персональних склад депутатів у таких радах, а також обмежує можливості для політичної корупції.

Закон про місцеві вибори потрібно ухвалити якомога швидше

Член Центральної виборчої комісії Андрій Магера вважає, що закон про місцеві вибори Верховна Рада має ухвалити у червні.
Як наголосив Магера, "приймати закон насправді треба було ще вчора". За його словами, закон про місцеві вибори "треба приймати буквально протягом наступних двох-трьох тижнів, бо часу є вкрай обмаль". Магера нагадав, що попереду літній період і "людей практично не буде, а нам потрібно навчати потенційних членів виборчих комісій, як застосовувати закон і як має працювати та виборча система, яка буде ухвалена Верховною Радою".
На запитання журналістів, який із 4-х законопроектів, які зареєстровані в парламенті, є найбільш досконалим, з його точки зору, Магера відповів: "Моя думка може бути суб'єктивною, але більше схиляюся до законопроекту, який був внесений народним депутатом Федорука, оскільки це законопроект, який розробила Асоціація міст України, і в частині виборчої системи він чи не найбільшим чином відповідає положенням Конституції України, зокрема, щодо конституційного статусу обласних і районних рад як представницьких органів місцевого самоврядування, що представляють спільні інтереси територіальних громад".

Мінрегіон провів консультації

Відбулися організовані Мінрегіоном експертно-методичні консультації стосовно підготовки обласними державними адміністраціями проектів перспективних планів формування територій громад областей.
Метою зазначених консультацій є попередній аналіз матеріалів щодо моделювання спроможних громад перед їх розглядом на сесіях обласних рад. До консультацій Мінрегіоном залучені представники всеукраїнських асоціацій та їх регіональних відділень, Секретаріату Кабінету Міністрів України, експерти.

В Україні райони перейменують у повіти

Вже за два місяці в Україні можуть з'явитися нові назви територій – повіти.
Такі пропозиції підтримала конституційна комісія, що засідала в Адміністрації президента.
Головна ж мета планованої реформи Основного Закону – це децентралізація і більша самостійність регіонів. Передусім – фінансова. Наразі учасники обговорення зійшлися на тому, що у повітах, крім місцевих рад, мають бути створені виконкоми. Голова парламенту твердить, що вже пройдено 70% шляху підготовки реформи, і вже у липні ці зміни проголосують у Верховній Раді.
"З центру, з області і з повіту, району, все буде віддано максимально вниз. Нам до 15 липня потрібно двічі проголосувати. Два місяці абсолютно достатньо, щоб це зробити в стінах українського парламенту", – заявив спікер Володимир Гройсман.

Юрій Ганущак: «Політики думають, що децентралізація – проклята реформа»

Спільно з Реанімаційним пакетом реформ (РПР) ми досліджуємо те, які зміни відбуваються в державі, а які ще мають відбутися – і чому. Цього разу директор Інституту розвитку територій та експерт з питань децентралізації влади Юрій Ганущак розповів Platfor.ma про адміністративно-територіальну реформу, пояснив, коли її можна буде провести, що вона дасть українцям та чому влада вважає її проклятою.

– Провести адміністративно-територіальну реформу в Україні намагалися вже кілька разів, але жодна спроба не вдалася. Чому ми знову взялися за неї?

– Децентралізація має три складові. Перша – визначення просторової основи адміністративно-територіальних одиниць. Друга – передача їм повноважень. Третя – підведення ресурсів. В Україні все, як завжди, робиться навпаки – зробили третій пункт, пропустивши два попередніх.

Тепер ми зобов'язані їх здійснити, інакше нічого не вийде. Передача повноважень можлива тільки на базовий рівень – той, що буде сформований як дієздатний. Що це таке? Дієздатність визначається спроможністю вирішувати ряд проблем побічного характеру. Ця спроможність не визначається безпосередньо самим органом місцевого самоврядування – тільки сувереном, тобто державою.

Звичайно, держава фільтрує, кому дати владу, а кому – не дуже. Для цього є кілька критеріїв. Один з них – так званий синергетичний ефект. Починаючи з якої кількості населення з'являється бізнес? Не менше 3,5 тис. Другий – наповнюваність бюджетних установ і, що найголовніше, їхня наявність.

Нинішня статистика показує, що з 11 тис. сільських селищних і міських рад половина не має дитячих садочків. Тобто цю функцію вони виконувати не можуть, хоча вона базова. Школи є тільки в третинах, більшість з них незаповнені. І якість знань там набагато нижча, ніж у повнокомплектних. Держава каже, що буде давати їх на районний рівень. Але добиратися туди не так легко. Молоді сім'ї просто виїжджають.

– Для цього потрібна децентралізація?

– Єдиний спосіб це зробити – сформувати органи влади і передати повноваження з кінцями. Це треба робити навколо центрів економічної діяльності: міст, містечок, районних центрів, селищ...

Села і селища хочуть перейти у вищу лігу, тобто зрівнятися з районами і містами обласного значення. Щоб зробити це, їм треба стати повноцінною громадою, тобто об'єднатися.

– Але мова йде про добровільне об'єднання...

– Так. До того ж воно має бути дуже швидким. Інакше переважна більшість малих сільських рад – а їх більше 75% – не матимуть достатньо грошей на утримання апарату. Через деякий час селяни поставлять питання сільському голові: "У вас залишилося одне-єдине повноваження – благоустрій території, а 95% коштів витрачається на утримання апарату". Для порівняння, норма Європейського союзу – не більше 10%.

– Що заважає провести реформу?

– Тільки одне – незатвердження методики формування перспективних планів. Вони створюються на рівні області та голосується обласною радою. До речі, це погано. Це компромісне рішення для того, щоб місцева еліта теж сказала, що долучилася. Але насправді це не так.

ОСТАННІ ПІВТОРА РОКИ В КРАЇНІ ПОКАЗАЛИ, ЩО МИ ВСЕ МОЖЕМО ВИРІШУВАТИ САМІ

– Як будуть створюватися громади?

– Закон каже, що можна об'єднуватися як завгодно, але держава визнає вас дієздатним тільки якщо ви робите це в межах конкретної клітиночки, яка визначена перспективним планом. Не повинно так бути, що міський голова готовий об'єднуватися з усіма, крім однієї території. Територія області повинна бути повністю закрита. Це можливо, ми вже пробували так робити п'ять років тому. Я тоді був директором департаменту Мінрегіонбуду з цих питань. Зараз ми беремо це за основу, але діяти будемо жорсткіше.

Я сподіваюся, що десь через місяць наша політична еліта перестане тремтіти від страху і приблизно у червні прийме необхідні закони про проведення реформи. Тоді у липні ми зможемо її провести.

– Так швидко?

– Знаєте, судячи з того, як динамічно розвивається наше суспільство, я вірю, що це можливо. Суспільство більш ніж готове, а політики досі бояться втратити рейтинги.

А далі піде процес напівволонтерський. Останні півтора роки в країні показали, що ми все можемо вирішувати самі. Наша національна ідея – це "наша хата скраю". Ми хочемо організувати суспільство так, щоб нашій сім'ї нічого не заважало. Тому не треба дивитися на державу і формальних лідерів. Ми будемо допомагати нашій армії перемогти, тому що ми хочемо захистити свою хату. Ми не можемо сподіватися на те, що хтось нам допоможе.

Так буде і з цією реформою. Ми зробимо її самі, і тільки тоді до слави приєднаються політики.

– Чому вони не хочуть брати у цьому участі зараз?

– Вони зайняли дуже нейтральну позицію, тому що вважають, що це проклята реформа. Звичайно, у них є і свої інтереси. Наприклад, забезпечення адміністративного ресурсу під час виборів. Вони бояться децентралізації.

– Ви вважаєте, що боятися нічого?

– Немає нічого більш вдячного, ніж реформа адмінтерустрою. Всі країни, які її починали, мали успіх. Це перетряхування апарату – бюрократичний апарат переходить з одного місця на інше. Бути головою громади – миле діло: тебе обрали люди, і ти залежиш тільки від них. Так, територія управління менша, але зарплата і повноваження ті самі.

Термін каденції треба зменшувати з п'яти до трьох років. Цього достатньо для того, щоб реалізувати задумане – знаю по собі. Цю суміш треба постійно струшувати, інакше вона цементується.

ВСІ ЛІДЕРИ, ЯКІ ПРОВОДИЛИ ЦЮ РЕФОРМУ В ІНШИХ КРАЇНАХ, В ОДИН ГОЛОС КАЖУТЬ, ЩО ЦЕ БУЛА ЧИ НЕ ЄДИНА УСПІШНА РЕФОРМА

– Як проходитимуть вибори?

– Пропорційка – це нонсенс. Це годиться тільки тоді, коли рада обирає керівника. При мажоритарці є загроза скуповування голосів. Єдиний спосіб запобігти цьому – тримандатні виборчі округи. Це непогано і для політичних партій, і для мажоритарників. Тому цінний результат буде таким: перше місце займе олігарх місцевого розливу, а от два інших – представники нової активної еліти. Якщо ж є три потужні партії, то вони просто розділять між собою голоси.

– А що відбувається на місцях? Там розуміють необхідність децентралізації?

– Звичайно, є спротив у вигляді саботажу. Пішла хвиля заяв про "не дамо скасувати наш район". Але люди, як правило, ототожнюють себе не з районами, а з містами та областями, де вони живуть.

Щоб впоратися з цим саботажем, треба дати можливість кожному чиновнику визначитися. Це називається матрицею переходів: на обласному рівні по кожному району ми маємо надати чиновникам можливість обрати, куди він хоче піти. Міський голова забов'язаний взяти весь апарат сільради. Виняток – секретар. Але ж скоро вибори, його могли б взагалі не вибрати.

– А як зміниться життя українців в районах? Що їх чекає після реформи?

– Насамперед туди прийде інвестор. У селі є у що вкладати гроші. Наприклад, у первинну обробку сільськогосподарської продукції. Капіталовкладення тут незначні, але результат великий.

Друга перевага – наближення рівня надання послуг. Зараз середня відстань до райцентру, де надається 98% усіх послуг, становить 21 км. Після реформи вона буде близько 11 км. У кожній громаді обов'язково має бути пост міліції, соціального захисту, санепідемстанція, пожежна, швидка. Треба перенести комфорт у село, тоді туди почнуть приїжджати, а не тікати звідти. Думаю, буде схема така: живу в селі, працюю в місті.

Великих проблем у проведенні реформи я не бачу. Всі лідери, які проводили цю реформу в інших країнах, в один голос кажуть, що це була чи не єдина успішна реформа, і назад вже ніхто не повертав.

КАТЕРИНА КОВАЛЕНКО
http://reforms.platfor.ma

Народний Рух: Реформа зустрічає значний спротив

Згідно із законом "Про добровільне об'єднання територіальних громад", методикою формування спроможних територіальних громад, перспективним планом територіальних громад, розпочався процес добровільного об'єднання територіальних громад, що має зробити спроможними територіальні громади і пришвидшити євроінтеграцію України, – зазначають рухівці в заяві XXIV Всеукраїнських Зборів партії щодо децентралізації та об'єднання територіальних громад.
Однак ця реформа, через яку пройшли всі держави Євросоюзу, в Україні зустрічає значний спротив і в першу чергу з боку бюрократичного апарату всіх рівнів. Це може призвести до зриву реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні.
Народний Рух України ще в 1992 році виступив з ініціативою проведення адміністративно-територіальної реформи і формування ефективного місцевого самоврядування, зміцнення його фінансово-економічної спроможності. З тих пір рухівці послідовно відстоювали інтереси місцевого самоврядування, вбачаючи в ньому одну з основ демократичного ладу в державі.
І нині ми закликаємо Верховну Раду і Кабінет Міністрів України не перекладати проведення життєво важливої реформи на плечі сільських, селищних, міських голів і територіальні громади, а провести її швидко і ефективно, спираючись на досвід Польщі. Проведення цієї реформи має зміцнити також і державне управління, що особливо важливо сьогодні в умовах фактичної війни з Росією.
Україні потрібні ефективні самоврядна і державна влада.

Перемога у війні з підступним ворогом залежить не тільки від дій влади,

Галицька сомооборона

600 тонн продукції та амуніції, 2000 бронежилетів, 72 тепловізори та 27 автомобілів організували для зони АТО львівські рухівці

Львів'яни активно допомагають українським солдатам на сході України. "Ми в нашому приміщенні відкрили центр забезпечення військових, – розказує член Центрального Проводу НРУ Сергій Дзядик. – Зараз таких центрів у львівській області діє вже 12, 5 у Львові – 7 в області. Майже 20 млн грн. назбирали і витратили на допомогу військовим., 600 тонн продукції та амуніції. Кожна поїздка – це більше 40 тонн продукції та амуніції. Наша волонтерська організація передала 3000 кевларових касок, найбільше в Україні з усіх волонтерських організацій, понад 2000 бронежилетів, 72 тепловізори, 27 автомобілів та низку інших дуже потрібних речей". Наразі активність львівських рухівців зосереджена на організації допомогти воїнам АТО.

Львівський Центр забезпечення військових продовжує допомагати воїнам

Центр забезпечення військових на Львівщині набуває все більшої довіри серед громадян, охочих допомогти нашим військовикам. За квітень 2015 року в Центр забезпечення військових звернулось понад 300 людей, серед яких 85-ти військовим було передано камуфляжну форму, спальні мішки, добротні берці. Як зазначила координатор Центру забезпечення військових, рухівка Ірина Яремко, в основному робота продовжується з тими військовими, хто вже не вперше їде на Схід, оскільки не вистачає коштів щоб забезпечити усіх тих, хто вирушає в зону АТО.

"Громада Львівщини уже давно, ще з початку військових дій, зрозуміла , що без активної участі кожного Українця, нам не вдасться захиститись від агресії Росії. На початку окупації Криму та частини сходу у нас не було ані армії, ані системи тилового забезпечення, оскільки і та і друга були наскрізь корумпованими. Саме добровольці стали в основі збройної відсічі агресору. І саме волонтери, у тому числі і на Львівщині, здійснили і здійснюють зараз величну роботу по забезпеченню нашої армії.

Ми і сьогодні продовжуємо цю роботу, хоча змісщуємо акцент з забезпечення військових бронежилетами та касками, на постачання форми, ліків, інших необхідних речей для наших захисників. Сьогодні Центр забезпечення поряд з іншими волонтерськими організаціями Львівщини, окрім допомоги в забезпеченні військових та допомоги з харчуванням, надає військовим та їхнім родинам юридичний супровід. Ми допомагаємо солдатам добитись визнання їх учасниками АТО, отримати усі належні їм соціальні пільги та виплати.

Пустомитівська РО НРУ долучилась до 14 поїздки Центру забезпечення військових у зону бойових дій

Голова Пустомитівської районної організації Народного Руху України Добрянський А. взяв участь у 14-й поїздці Центру забезпечення військових у зону бойових дій на Донбасі. На першому ж блокпості біля Слов'янська вручили бійцям ЗСУ тепловізор, який придбали за кошти від зібраної дітьми макулатури. Мали також поважну акцію під час перебування в зоні бойових дій на Донбасі – вручення нагород бійцям АТО, а саме воїнам батальйону "Айдар" – медалі "За вірність народу України!".

Буська РО НРУ підтримує дітей бійців АТО

У рамках соціального проекту "Мій тато захищає Україну!", який покликаний підтримати дітей, батьки яких беруть участь у так званій АТО, з Буського району виїхало у місто Львів 75 дітей віком від 5 до 16 років, для яких у Львівському оперному театрі був організований концерт за участю відомих українських виконавців.

Підтримка військовослужбовців – головне завдання Центрів забезпечення

Загострення ситуації на сході, яке все частіше проскакує в інформаційному просторі, щораз менше зачіпає українців, правду кажуть: людина звикає до всього, навіть, виявляється, до війни, а ще такої – гібридної. Проте з уст наших захисників, котрі там, на сході, щодня, дізнаємося: війна і не припинялася, там щодня – кров, піт, обстріли, поранення й смерті. І щодня молитви за вояків складають їх рідні. Та ще не залишаються осторонь громадські волонтерські організації. Зокрема, у Новому Роздолі діє Центр забезпечення військових, який, зрештою, по всій Львівщині під егідою Народного Руху України щоденно опікується нашими захисниками. І хоча мешканці уже виснажилися матеріально й морально підтримувати нашу армію, але джерело підтримки не щезає. Ось і нещодавно звернулися до Центру забезпечення, який діє у нашому місті в приміщенні міської організації Народного Руху України по пр. Шевченка, 4, новороздільці, котрі мобілізовані до українського війська. Попри широкий розголос все-таки забезпечення бажає бути кращим. Військову форму і берци вручили дружині і доньці військовослужбовця Володимира Жигаля, який після проходження вишколу у "Десні" направлений у військову частину в Запоріжжя. Форму видали і родині також новороздільця Романа Сивулька, який зараз проходить службу поблизу села Тошківка на Луганщині. Попри нестачу коштів, оскільки активність громадян різко впала, все-таки знайшли можливість забезпечити наших військовослужбовців найнеобхіднішим. За кошти у Центрі забезпечення можна придбати якісну форму і взуття, уже перевірені нашими військовими у польових умовах.

У Бродівському районі школярі зібрали макулатури на майже 90 тис. грн. на тепловізор

Про це написав у своїй сторінці в мережі Facebook депутат Львівської обласної ради від Народного Руху України Олександр Ганущин.

"Близько двох місяців тому разом з волонтерами ГО "Самооборона Брідщини" спільно ініціювали акцію зі збору макулатури у школах Бродівського району. Була мета – вийти на купівлю приладу нічного бачення для одного з бродівських Героїв, що боронять Україну на передовій, залучивши до цього процесу учнів та педагогічні колективи. Результат перевершив усі наші очікування. Близько 45 тонн макулатури, за які виручено 89 983 грн. зібрано учнями у 37 школах району.

Відбулося відкриття Центру забезпечення військових у м. Дрогобич

У Дрогобицькому районі відбувалось багато цікавих заходів. Одним із них стало відкриття Центру забезпечення військових у Дрогобицькому районі. Аналогічні центри вже діють давно у Львові та інших містах Львівщини і набувають все більшої довіри серед громадян, охочих допомогти нашим військовикам. Основна робота проводиться з тими військовими, хто вже не вперше їде на Схід.

Літня форма на передову

Голова фракції Народного Руху України у Пустомитівській районній раді Роман Филипів отримав від Центру забезпечення військових 4 комплекти літньої форми чеського виробництва для наших військових, котрі беруть участь у бойових діях на Донбасі. Найближчим часом форма буде доставлена на передову воїнам-рухівцям зі Щирця та Горбачів Пустомитівського району.

Народний Рух України та "Молодь Руху" продовжує ініціативу проведення військово-патріотичних вишколів, у ході яких учасники мають змогу не лише здобути безцінні навички захисту держави, але й відчути братню атмосферу в колі побратимів та той дух, що відчували і продовжують відчувати ті, хто боронять Україну. Уже традиційно співорганізатором виступає МГО "Моноліт".

Вишкіл молодих рухівців на Київщині

Заїзд на місце вишколу відбувся у п'ятницю ввечері. Місцем табору вже вкотре став ліс біля села Мигалки у Бородянському районі, чи не найбільш відомому вишкільному таборі Київщини. Для українських патріотів ці місця мають особливе значення, адже тут у середині минулого століття відбувся останній бій на Київщині між героями УПА та нелюдами НКВС.

У вишколі брав участь і заступник голови Народного Руху України з молодіжних питань Сергій Вутке.

Розпочали день раннім підйомом, потім сніданок та коротка лекція, а далі було найцікавіше. Спочатку на учасників чекав рукопашний бій. Можливо, на війні і не найкорисніше вміння, але внутрішній ворог теж таїть у собі небезпеку у мирному житті, тому обов'язок кожного воїна-патріота — вміти себе захистити і в цивільному житті. Відразу після занять рукопашним боєм патріоти почали набувати вже безпосередньо військових навичок — проходження смуги перешкод та тактики штурму, захисту, які конче необхідні кожному захиснику.

Після обіду практикували саперні навички, бо, як показує практика війни на сході, багато солдат гине від мін та розтяжок. Потім патріоти дещо "розважилися" боєм стінка на стінку, який відганяє зайвий страх та вселяє впевненість, і знову приступили до вивчення військової науки на практиці — роботи з картами.

Боєць не може розраховувати лише на навігатори та іншу електроніку, карти завжди стануть у пригоді своєму власнику, а вміти у них орієнтуватись — обов'язок кожного солдата, особливо під час дрібних сутичок, які ми спостерігаємо на Донбасі. Не менш важливим у такій війні є вміння грамотно маскуватись та орієнтуватись на місцевості, що учасники вишколу і намагались засвоїти у наступних навчаннях. Але і знань, навіть практичних, у справжньому бою буває замало, потрібна сила та витривалість. Саме після навчань всі бігли марш-кидок. Уже ближче до вечора патріоти мали змогу розслабити тіло та розум, провести час біля вогнища, поспілкуватись та пожартувати один з одним, поділитись враженнями від насиченого дня.

Народний Рух України закликає молодь не чекати від військкоматів, а самим вчитись захищати свою рідну Неньку, захищати Україну. Захищати Батьківщину — перший обов'язок будь-якого громадянина, і в першу чергу тих, хто носить горде звання патріота.

В'ячеслав Руденко.

«Варта Руху» з Майдану пішла на фронт

Варта Руху утворилась після подій 18 лютого 2014 року. До цього майбутні бійці брали участь в Революції гідності окремо, хоча багато з них знали один одного в рухівській юрті. Активісти вирішили створити власний підрозділ для протидії внутрішньому та зовнішньому окупантам.

Керівництво Народного Руху України підтримало цю ініціативу, і лідер Руху Василь Куйбіда видав наказ про створення Варти Руху. До 18 лютого бійці Варти Руху приїжджали на Майдан здебільшого вночі, коли в цьому була найбільша потреба. Але після трагічних подій буквально оселились у центрі столиці, постійно захищаючи оплот української свободи. Вже 19 лютого Варта Руху прославилась на Майдані. Тримаючи позицію біля будинку Профспілок, активісти Варти Руху використовували досить дивний пристрій: поляки підвезли спеціальну трубу, своєрідний саморобний гранатомет, який стріляв на далеку відстань коктейлем Молотова. Підійшовши до ворожих позицій, вони робили кілька пострілів, і відповзали назад, за що афганці прозвали Варту Руху "йожиками".

Варта Руху допомагала самообороні Одеси боронити місто від російської чуми. Кількох бійців, котрі захищали блокпост в області поранили гранатою, випущеною з підствольного гранатомета. Один з бійців мужньо накрив гранату собою, врятувавши життя іншим, на щастя обійшлось без загиблих. 2 травня того ж року Варта Руху була в авангарді патріотичних сил під час справжнього бою за Одесу. Саме Варта Руху керувала пожежною машиною, яка протаранила редути сепаратистів, що стало одним із вирішальних факторів перемоги проукраїнських сил. За це патріотичні одесити вдячні Варті Руху та особисто командиру Олександру Чекмазу і до сьогодні.

Активісти Варти Руху з самого початку бойових дій воювали у різних підрозділах, але кістяк на чолі із Олександром Чекмазом захищав і продовжує захищати Україну у складі 25 батальйону "Київська Русь". Як зізнався Олександр, цей батальйон обрали через те, що добре знали комбата Андрія "Висоту" ще з часів Майдану, і цей батальйон є у підпорядкуванні Міністерства Оборони, а не міліції, з якою Варта Руху воювала під час Революції. Хлопці служать артилеристами, хоча до цього ніхто не мав досвіду з відповідним видом озброєння, багато з них і в армії не служили до цього. Але пройшовши якісне навчання, Варта Руху проявила справжній професіоналізм, знаходячись в одній із найбільш гарячих точок Донбасу - у місті Дебальцеве, неодноразово стримували переважаючого в кількості та озброєнні ворога. Особливо виразно проявилась мужність Варти Руху під час одного зі штурмів промосковських терористів, коли Олександр Чекмаз залишився тримати позиції всього з кількома побратимами, маючи дві "рапіри" та зовсім обмежений запас боєкомплекту. Та попри це, наші захисники зуміли втриматись. Коли вже настав час покидати Дебальцеве, яке, на думку бійців, просто "злило" командування, Варта Руху дивом вийшла з оточення. Група на чолі з Чекмазом оставання полишила позиції, прикриваючи відхід інших підрозділів. Відходили пішки, у прямому сенсі по слідах рухався ворог, котрий дуже прагнув помститись Варті Руху за втрати, які бійці неодноразово наносили загарбникам. Допоміг один місцевий мешканець, котрий записався в батальйон, і зумів вивести. Не раз потрапляли під мінометні обстріли, дехто отримав поранення, часом були змушені повзти кілометрами, не в змозі навіть підняти голову, таким інтенсивним був обстріл з боку ворога. Олександр Чекмаз не випускав з руки гранату, щоб разі чого не датись озвірілому ворогу живим, і відправити в пекло загарбників ціною власного життя. Але пройшовши крізь справжнє пекло, герої зуміли вибратись без втрат, та підібрати й врятувати на шляху двох ранених хлопців.

Сьогодні Варта Руху продовжує служити Україні та її народу. Героїчні лави структури активно поповнюються новими патріотами. Окрім українців, до Варти Руху належать і представники інших націй, зокрема 12 грузин, всіх їх об'єднує любов до свободи та ненависть до кремлівського імперіалізму. На жаль четверо героїв Варти Руху вже віддали своє життя в боротьбі за Українську Державу.

В Україні існує багато геройчних підрозділів, про деякі ми кожен день чуємо з телеекранів та вся Україна пишається їхньою мужністю, про інших майже нічого не відомо, хоча їхній чин та їхня жертва несправедливо замовчана Про таких чоловіків, які несуть службу Україні у Варті Руху ми не маємо право забувати.

В'ячеслав Руденко.

але й суспільства, від його самоорганізації

КОМАНДИР ВЗВОДУ ОЛЕКСАНДР ЗОЗУЛЯК: «КОЛИ ТАНК ПРОЇХАВ ПО МЕНІ ВДРУГЕ, Я НЕ МІГ ЗРОЗУМІТИ, ЧОМУ ДОСІ ЖИВИЙ»

Народився я в Чернівецькій області, а останнім часом жив у Чернівцях. Працював сам на себе, тобто був приватним підприємцем. Коли в серпні мобілізували, я потрапив у 128 бригаду, 15 окремий гірськопіхотний батальйон.

У вересні нас відправили в селище Золоте. Там було важко, тому що ми тільки приїхали на позиції і нас одразу почали обстрілювати. Ми не встигли ні окопатися, ні закріпитися. Самим довелося вручну під обстрілами копати окопи й облаштовуватися.

У Золотому ми були місяць, а потім нас перекинули до Дебальцевого, звідти до села Луганського, а потім на позицію яка називалася "Валєра" — це висота 307,5 метрів. Вона знаходиться десь посередині між Троїцьким і Дебальцевим. За нами була Горлівка, а перед нами — ворожі позиції. Я тоді був старшим лейтенантом, а по військовій професії — командиром взводу мінометної батареї. Проте на тій висоті я був наводчиком, корегувальником артилерії нашої і сусідніх 25-ої і 26-ої бригад. Паралельно був і командиром, бо мої хлопці були там зі мною. Мене закинули туди тимчасово, як корегувальника, але ми укріпились і пробули на позиції до січня. Спочатку все було спокійно, нас рідко обстрілювали. А от у січні почалися часті обстріли. А з 20 числа — щоденні, з різних боків. І 23, 24, 25 січня на нас пішли танки. Вони хотіли прорватися через цю позицію і закріпитися на ній. 23 числа ми відбили їх, без втрат, без поранених з нашого боку і навіть захопили трофейний танк, 24-го теж встояли на своїй позиції.

А 25 січня в наш бік відбулося три атаки. Дві з яких ми відбили, а під час третьої на нас пішло 5 танків і БМП. І можна сказати, що ми втримали позицію, але на грані. Тому що нас буквально давили танками і наші відступили. На позиції майже нікого не залишилось.

У той день все почалося десь біля 7 години ранку. Вороги обстрілювали нас з усіх боків: з мінометів, з самохідних установок, з "Градів". Дві години лупашили, а потім на нас пішли танки. Вони хотіли прорватися з лівої сторони, але в них не вийшло. Я відсік їх артилерією і вони відступили назад до поселення Санжарівка. Усе на деякий час затихло, після чого почався двогодинний артобстріл з їхнього боку. І новий наступ. Ми відбили їх вдруге, але десь біля другої години дня, вони почали третій обстріл, пробиваючи собі шляхи. Вони думали, що в нас є мінні поля біля річки Санжарівки. Коли прорвалася колона з 10 танків і БМП, ми їх добре бачили, вони йшли паралельно нашій висоті, вздовж річки. П'ять з них пішли далі, а ще п'ять повернули в наш бік. Я доповідав по рації, що йде колона техніки, дав координати, але вони були на повному ходу, тому в принципі важко щось було зробити артилерією. Я зрозумів, що в такому випадку можна тільки викликати вогонь на себе. З нашої сторони був тільки 1 танк і 3 БМП, з тих БМП тільки одна робоча. Усі залізли в окопи, а окопи були по коліна, бо позиція знаходилася на скелястій місцевості і вирити їх глибше було неможливо. Протяжність окопів приблизно 90 метрів, але вони йшли уривками, де-не-де були завалені снігом. Проти танків ми мали тільки 2 ПТУРа, 2 РПГ і одноразові гранатомети. Я думав, що вони просто перескочать через нас, бо це для них було найкращим варіантом — перескочити і потім ззаду усіх розстріляти. Але перший танк, який я побачив, обійшов нашу позицію зліва і хотів піти на нас, проте нам вдалося його підбити. Другий їхній танк теж обійшов нас зліва і пішов по самих окопах. Цей танк у мене на очах роздавив трьох наших хлопців з розвідки, які прийшли до нас на підмогу: старшого лейтенанта — командира взводу і двох його підлеглих. Це все відбувалось буквально за секунди, бо він летів на повному ходу.

Ворог їхав прямо на мене, націливши кулемет, під кутом, тобто однією гусінню по окопу, а другою по брустверу. Я почав думати, які є варіанти: побіжу вперед — розстріляє, якщо перелізу через окоп, теж шансів немає, бо там їдуть інші танки і звідти йде піхота. Єдиний варіант — плигнути під танк, заскочити між гусінню, в те місце, де я помітив невеликий відступ в бік окопу, в якому я міг вміститися.

У мене був кулемет, який я взяв замість свого автомата. Але він був або не змащений, або не почищений. Я ледве його зарядив і встиг зробити лише одну чергу, бо його заклинило. Потім плигнув прямо під танк, прокрутився в повітрі і впав на ліву сторону, з кулеметом у правій руці і рацією у лівій. Вороги побачили, що я плигнув під їхню машину, розвернулися і пішли правою гусінню по окопу, вирішивши мене задавити. Танк проїхався по моїй лівій руці і нозі, тобто по всій лівій стороні. Моя каска злетіла, чоботи теж. Машина зупинилася і потім задом

наїхала на мене ще раз. Я опинився під ним. Гусінь ішла якраз біля голови. Але я повністю був при свідомості, тобто все відчував, бачив і чув. Коли відкрив очі, вони в мене дивилися в різні боки. Я думав, що ось і все — це кінець. Але коли танк проїхав по мені вдруге, я не міг зрозуміти, чому ще живий, і подумав, якщо біль відчуваю, значить ще буду жити. Мене врятував бронежилет і наколінники. Я шкодував, що в мене біля себе не було знеболюючих. Хоча права рука була зламана і навряд я б міг їх вколоти. Коли я потрапив під танк, ремінь від кулемету застряг у гусениці і зламав мені цю руку. Зараз туди вставили титанову пластину і 7 болтів. А мою ліву руку усю розтрощило. Ще, як виявили в лікарні, в мене було три переломи таза, опіки, розриви м'язів і просто відірвані м'язи. Коліно уціліло, але знизу я мав перелом гомілкостопа і три переломи в стопі, рвані рани з лівого боку.

Права нога була ціла, і я намагався себе нею навіть відкопувати, але робити це голою ногою важко. А взагалі танк притиснув мені рани і став жгутом, тому я не стік кров'ю, хоча все одно втратив її багато. Якби цей танк не звернув на мене увагу, і не застряг на мені, то напевно він перебив би останніх, хто залишився на тій позиції.

У той момент в мене працювали тільки логіка і інстинкт самозбереження. А страх свій я переборов ще в Золотому — просто змирився зі смертю і все. Тобто я себе переконав, що смерть це не саме гірше, що може бути.

Найгірше — це втрата свого військового підрозділу, особливо якщо я можу бути в цьому винний; ось цього я боявся більше, ніж смерті. Тому поки я лежав під танком, я думав про своїх хлопців, а не про себе, — чи усі живі. Але за період бойових дій я не втратив жодного свого бійця, а усі поранені вже повернулися в стрій.

У такому положенні, під ворожою машиною, я пролежав десь біля години. Коли він на мені застряг, наші почали по ньому стріляти з РПГ. Він крутив баштою, але відкрив своє вразливе місце й один наш солдат підбив його. Халілов Руслан — це мій хлопець, підійшов і закинув всередину 2 гранати РГД-5, а водія-механіка витягли і взяли в полон, лише тоді, коли підійшла підмога. Руслан кулеметом відстрілювався від піхоти, бо вона одразу йшла за танками. Він ще намагався витягувати мене, хоча і не чув того що я йому говорив, бо його сильно контузило. Він подумав, що я мертвий, але все одно довго смикав і все марно, бо тіло затиснуло так, що можна було тільки відкопувати. Руслану довелося відступити, коли сепаратисти потрапили йому в кулеметну стрічку і він не мав чим відстрілюватися.

Третій ворожий танк пішов з правого боку. Він поїхав поза нашими позиціями і залетів у нішу, яка в нас була для машин, ось там його наші і підбили. Він згорів разом з нашим Уралом, який там стояв. Два інших танки втекли, коли підійшла наша підмога. Був майже вечір, коли хлопці добралися до мене. Гранатометник Борис разом зі мною був одним з останніх на позиції, він бачив мене під танком. Але коли приїхали наші, він подумав, що то вороги і почав відступати. Вони його помітили, під'їхали до нього, а він спочатку підняв руки, думав здаватися. Коли з'ясував, що це свої, показав їм де я лежу. Танк відтягнули. Мене поклали на плащ-палатку, вкололи знеболювальне. Підтягли до машини, і вкололи вдруге. Тоді вже я і відключився. Потім відвезли до своїх, до нашої мінометної батареї, що стояла в 3 км від тієї позиції. Там мене спочатку не впізнали, подумали, що я сепаратист. Я був весь у болоті, скривавлений, ліва частина тіла роздерта. Але знайшли документи і відправили у військовий шпиталь у Артемівськ.

Загалом на позиції загинуло 7 наших чоловік. Сепаратисти назвали ту висоту "Сталінградом", бо вони поклали там купу своїх сил.

Зараз після важких поранень, мені ще довго потрібно проходити реабілітацію, ставити протез.

Але якщо буде можливість, то я звичайно повернуся до своїх обов'язків і хлопців, які вже дуже чекають там на мене. Хоча без руки і з такою ногою буде непросто пройти комісію, але я сподіваюсь що мені вдасться це зробити і знову відчути себе повноцінним і потрібним.

Мені здається, що тепер я став більш твердим, і війна мене загартувала. Мені доводилось командувати, давати наводки, а це все не так просто, треба бути впевненим на 100 відсотків, що ти даєш правильні координати. Щоб не було втрат серед населення, в артилерії треба бути точним.

Ми маємо захищати свою землю, бо якщо вороги захоплять східні області, потім доберуться до наших земель і прийдеться зупиняти їх вже вдома. Особисто я йшов на війну, щоб захищати своїх рідних від усіх цих сепаратистів.

Олександра Зозуляка нагороджено орденом "За мужність" III ступеня за втримання позиції і збереження свого взводу.

Віка Ясинська
censor.net.ua

Ким був для нас воїн Василь Кіндрацький

28 травня пострілом з російського танка Т-72 у селищі Водяне, що неподалік Донецька, загинув заступник голови Львівської крайової організації Руху Василь Кіндрацький

Василь загинув як герой.

Не секрет, що Водяне, зокрема місцевість "Шахта", останні тижні піддається інтенсивному обстрілу, у тому числі із важкої зброї. Натомість умови так званого "перемир'я" не дозволяють ЗСУ давати адекватну вогневу відповідь ворогові. У такій ситуації загроза втратити частину української території дуже велика. Не кажу вже про те, що за подібних обставини бойовий дух наших бійців занепадає – вони відчувають свою безпорадність.

Що у такій, без перебільшення, жахливій атмосфері зробив друг "Кіндрат"? 25 травня, ризикуючи життям, він виліз на вежу напівзруйнованої шахти і встановив там державний прапор і прапор ОУН. О п'ятій годині ранку.

А через два дні Василя не стало. Російський снаряд потрапив у бліндаж, де перебували наші бійці. Серед них був і Василь. "Кіндрат" зазнав важкого поранення. Сорок хвилин лікарі билися за його життя. Зробили, що змогли. Але, у Бога був інший план.

Ушановуючи пам'ять героя, важливо, на мою думку, належно збагнути його життєвий, а головне бойовий досвід.

Василь пішов на війну добровольцем. Він, як і багато патріотів, які пройшли Майдан, не вірив Міністерству оборони, не кажучи вже про МВС. А тому своє місце на війні знайшов у селі Піски, де у складі добровольчого батальйону ОУН багато місяців захищав незалежність і соборність України.

Він був одним з тих, хто палко захищав добровольчий рух і критикував чинну владу – мав на це моральне право.

Проте він був одним із перших добровольців, який зрозумів, що перемогти військову міць Росії може лише сильна, боєздатна і патріотична армія.

На кожній ротації Василь "воював" ще на два фронти.

Першому, коли оббивав пороги Міноборони і Генштабу, переконуючи високих чиновників у необхідності залучати добровольчі формування до ЗСУ на їхніх умовах.

Другому, коли переконував своїх побратимів добровольців, що настав час ставати професійними військовими, якщо хочемо не на словах, а на ділі захисти Україну від російської агресії.

У чиновницьких кабінетах Василя, фактично, не розуміли. А скоріше – не хотіли зрозуміти.

Окремі добровольці неохоче йшли в ЗСУ з різних причин: не хотіли реально воювати, подобалася "отаманщина", брали гору амбіції. Однак треба було бачити радісне обличчя Василя Кіндрацького, коли найкращі бійці ОУН, нарешті, "легалізувалися" у складі 81-ї десантно-штурмової бригади Збройних сил. Це був його особистий успіх. Хоч сам Василь уважав це успіхом України і Української армії.

Прощання із Василем було зворушливим. У Києві, у Миколаєві й у Львові домовину з героєм несли на руках. При цьому тисячі людей ставали на коліна і прощалися з "Кіндратом".

У день його похоронів, десантники-ОУНівці, які не змогли приїхати до Львова, щоб попрощатися із другом, зібралися на плацу, виконали державний гімн і ухвалили рішення, що віднині десантно-штурмова рота ОУН у складі ЗСУ буде носити ім'я Василя Кіндрацького.

Чи ще хтось сумнівається, що герої не вмирають?

Богдан Червак, голова ОУН.

70-річчя легенди. Ніхто із керівництва держави навіть не зателефонував Василю Зінкевичу

Народного артиста України, Героя України, популярного естрадного співака Василя Зінкевича ніхто з керівництва держави не привітав з ювілеєм.

Про це на своїй сторінці у Фейсбуку пише екс-заступник Генерального прокурора України Микола Голомша:

"Основним критерієм буття є духовність, бо все матеріальне — тимчасово. Поцікавився у Героя України, народного артиста України, легенди української змістовної і духовної пісні Василя Зінкевича, хто нещодавно привітав його з Днем народження з владних структур, і був вражений, коли почув, що ніхто із керівництва нашої Держави, Уряду не привітав людину, який у "компартійні" часи був "ізгоєм" за українську пісню, просто за свою українськість і харизму.

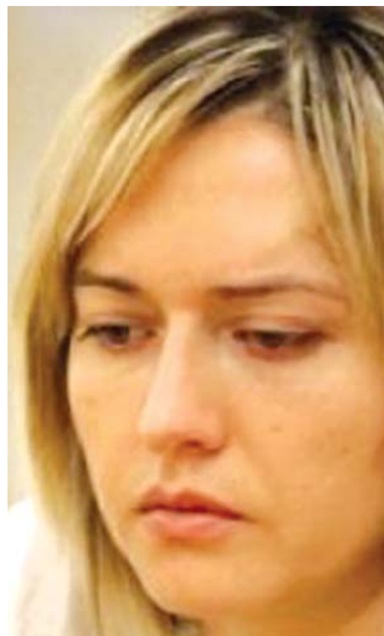
Згадую в межах розслідування справи про загибель Володимира Івасюка ті страшні переслідування, які проводились як над самими артистами, так із над їхніми родинами. Пройшло багато років, Україна стала незалежною, а наша еліта співу, як в опері так і в естраді незатребувана державою. Жалюгідні копійки у вигляді зарплати, пенсійного "забезпечення" просто не вписуються в логіку людського мислення, це з історії "рабське" забезпечення, коли митцю вистачає лише на хліб і воду. Це, до речі, не тільки про митців, а й про медиків, освітян, працівників культури, спорту і інших...

Питання, скільки потрібно коштів, щоб просто набрати телефон легенди української пісні, кришталя української естради, Героя України та просто привітати його з Днем народження, вручити йому чергову, заслужену нагороду, поцікавитись його творчими планами, надати йому допомогу у його Величній справі, — "полікувати поранені душі українців".

Ні, ми ще не той народ, який цінує своїх батьків, свою історію, свою культуру. Ми ще не той народ, який любить свою Україну, керуючи у владі. Надіюсь на те, що ми станемо Народом, який має владу, яка не грає роль через засоби масової інформації, не дурить голову своїм громадянам і не виправдовується, — а буде мати авторитетну владу, що замість викидання сотні мільйонів на піар-компанії, рекламні ролики — буде дбати про освіту, культуру і науку, про пенсіонерів, інвалідів, хворих, дітей і матерів, тільки тоді ми зможемо гордо називатись Українцями", — написав відомий правник.

Українка – чемпіонка Європи з шахів

Українка Наталя Жукова стала чемпіонкою Європи з шахів на 16-му жіночому чемпіонаті Європи у Грузії.

Як повідомляє офіційний сайт Федерації шахів України, показавши в останніх п'яти турах стовідсотковий результат, вона з 9,5 очками з 11 випередила всіх суперниць.

Таким чином, Жукова стала дворазовою чемпіонкою Європи.

Крім того, Жукова вийшла до наступного чемпіонату світу серед жінок.

Наталія Жукова — міжнародний гросмейстер (2010), дворазова чемпіонка Європи, багаторазова переможниця та призер командних чемпіонатів світу, Європи та Всесвітньої шахової Олімпіади у складі збірної команди України.

sport-xl.org

Традиції

«І на тім рушникові...»

(Продовження. Початок у "Часі Руху"№ 10)

У юному віці дівчина починає задумуватись про коханого чоловіка, сім'ю, дітей. Шкода, що зараз ці думки більше пов'язують з дискотекою чи ще якимось місцем для знайомств з майбутнім чоловіком. Та жива ще тисячолітня традиція, коли дівчина в юних літах починала вишивати рушники, у тому числі й весільний. Були й колективні вишивання (вечорниці), куди приходили й хлопці, слухали співи дівчат, дивились, як вони мережать долю на полотні, шукали там і свою половину. Дівчина, вишиваючи весільного рушника, кодувала зміст своєї сімейної присяги й долі. Мріючи про гарного чоловіка, сім'ю, вона зашивала таку енергетику в рушник. Закріпивши свою мрію благословенням батьків, ставши разом з нареченим до вінчання на рушник, молода сім'я скріплялась набагато сильніше ніж "реєстрацією браку". Вони одружувались, з'єднувались у дружбі, любові. Весільний рушник займав почесне місце в хаті та як оберіг допомагав сім'ї. Уявіть сварку в такій сім'ї. Хіба поглянувши на весільний (сімейний) рушник, дружина не згадає, про що вона мріяла, коли вишивала, а ставши на рушник, які слова промовляла. Не витримавши позитивного впливу рушника, сварка згасне, а сім'я продовжить рід український.

На весіллі рушник може використовуватись у 40 випадках, про які мало хто й пам'ятає. Той, кого перев'язували на весіллі рушником, є теж гарантом гарної сім'ї й зобов'язаний підказати молодим, як її зберегти, як переборoти разом тяжкі часи.

Проживши життя, людина йде в інші світи, така доля. І тут рушник теж поруч, його використовують відповідно до місцевих традицій, де головна — на рушниках опустити труну з тілом покійного в рідну землю, та рушник пов'язати на хрест у голови покійного.

Ми достеменно не знаємо всіх випадків використання рушників за всю нашу історію з часу їх появи, а виникли вони дуже давно. Під час дослідження глиняних знахідок трипільсько-кукутенської культури неодноразово фіксували сліди тканини, на яку ставили сирі вироби. На кераміку наносили малюнки, то чому б їх не творити й на тканині. Коли побудували Софію Київську, то першим навчальним закладом там була школа вишивальниць, яку організувала Анна-Янка донька Всеволода. В Афонській обителі є опис майна й такі слова: "Є єпитрахиль золотой руський один, ручник Богородиця руський...". Але руський це не російський. Не було тоді не тільки Росії, а навіть і Московії. За віки тяжкої історії України чимало втрачено й знань про рушники, й обрядів їх використання. Україна стала незалежною державою, почалося відродження того, що наші пращури накопичували тисячоліттями. На жаль, це відбувається більше на рівні потреб відродження духовності пересічних громадян. На рівні влади здебільшого — тиша. Там є таланти, які шелест долара відрізняють у шелесті сотень паперів, а дух, силу рушника їм відчути важко. Але завдяки простим людям чимало відроджено зразків народних унікальних виробів, у тому числі й рушників, вишиванок, тощо.

Важко повірити в те, що в 2003 р. прості вишивальниці Донеччини створили перший в Україні обласний рушник "Від села до села, від району до району". На жаль, влада Донеччини не здатна була зрозуміти роль цієї події й силу рушника й не використала його для патріотичного виховання та відродження області. Донеччанка Оксана Кожем`яка написала пісню разом з Валентиною Максимовою й подарувала до паспорту Рушника національної єдності, там є такі слова:
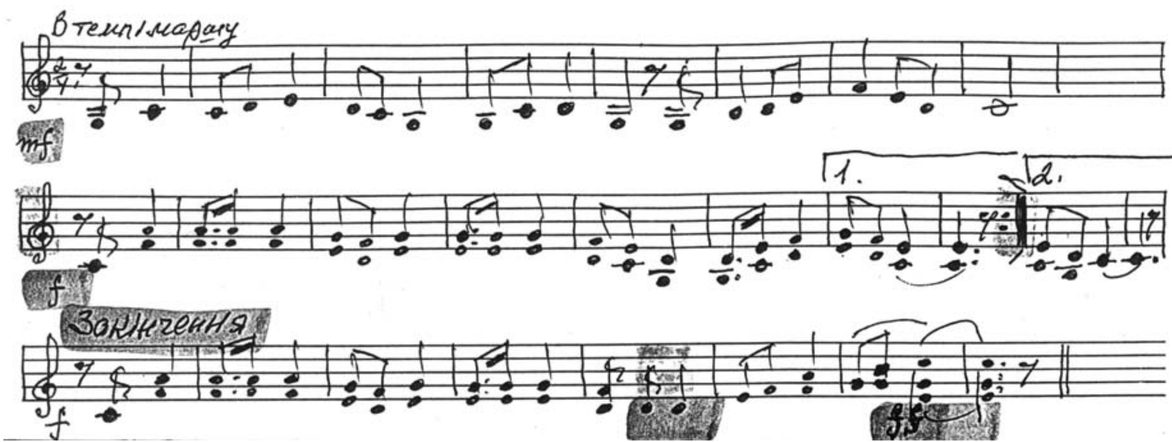
"Яскраво ниточка любові
Біжить за голкою чимдуж
На українськім рушникові
Єднання доль, єднання душ."

Вірю, що на Донеччині переможуть саме ці слова й настане час, коли донецькі вишивальниці пронесуть свій рушник по рідному краю, а швидше по Україні.

(Далі буде)
Микола Степаненко,
рухівець.

Творчість наших читачів

Вставай, Україно!

Вставай, Україно, вставай воєдино-
З Росії грозить нам біда.
Ми всі українці у згоді й любові,
І в нас Батьківщина одна.(2 рази)

Здорові і дужі, не будьте байдужі,
Уже наступила пора,
Беріться за зброю, підемо до бою,
І станемо всі, мов гора.(2 рази)

Сидіти негоже, нам Бог допоможе
І напасть здолаємо ми.
І словом, і ділом, і духом і тілом -
Лиш так ми здобудемо мир.(2 рази)

Вставай, Україно, вставай воєдино-
Зі сходу грозить нам біда.
Ми браття по крові: в Донецьку і Львові.
І в нас Батьківщина одна.
Гуртуймось, братове, у згоді й любові,
Бо в нас Україна - одна!

Слова Світлани Язловецької (село Путятинці), музика Олега Конаша.

Шеф-редактор Василь Куйбіда

Індекс: 91216 Часопис Народного Руху України. Зареєстровано Державним комітетом телебачення й радіомовлення України 01.06.2004 р. Серія КВ № 8802.
Адреса: 01054, м. Київ-54, вул. Олеся Гончара, 33. Адреса сайту: www.nru.org.ua Тел.: (044)246-47-63, E-mail:ruhpress @ukr.net

У номері використано повідомлення nru.org.ua, unian.net, maidan.org.ua, gazeta.ua, ukrslovo.org.ua , dt.ua, radiosvoboda.ua, pravda.com.ua